

[Wilhelm]

administrative frihedsberøvelser, der faktisk sker, men ikke bygger på begrebet sindssyge? Det er et meget stort og svært arbejde, udvalget bliver sat til, og derfor har vi ment, at der ikke er nogen som helst fornuftig grund til, at småreformer i øvrigt, som kan laves administrativt, skal afvente dette udvalgsarbejde i et eller andet omfang.

Den ene undtagelse, jeg nævnte, og som jeg nu skal redegøre for, er endda kun til en vis grad en undtagelse. Det drejer sig om beslutningsforslag nr. B 71, hvori det hedder, at vi gerne vil have fastslået, at udvalget skal overveje og klarlægge mulighederne for helt at ophæve særlovgivningen for sindslidende. Det har vi fremsat, fordi vi finder det vigtigt, at den mulighed ikke bare bliver overvejet, men også klarlagt, altså at der faktisk bliver gjort et forsøg på at udforme en lovgivning, der omfatter de administrative frihedsberøvelser, og som ikke bygger på begrebet sindssyge, men på de faktiske situationer, som lægerne og andre står over for. Der er nemlig også andre her i samfundet, der gennemfører administrative frihedsberøvelser, som i dag har et højst tvivlsomt lovgrundlag, f.eks. detentionsanbringelser. Det er i bemærkningerne til dette forslag – det er en bemærkning især til fru Lizzie Lichtenberg – at vi har anført, at vi har fremsat det inden tidsfristen den 15. februar for at være sikre på, at det forelå i tilstrækkelig god tid, hvis kommissoriet ikke var tilfredsstillende. Det gælder bestemt ikke de andre tre forslag, for de har intet med en revision af sindssygeloven at gøre. Men B 71 fremsatte vi for at være sikre på, at vi kunne få det til realitetsbehandling, hvis kommissoriet ikke var tilfredsstillende.

Jeg vil gerne takke justitsministeren for, at han i kommissoriet har anført, at der i forbindelse hermed vil kunne være anledning til at drøfte det spørgsmål om behovet for en særlig lovgivning vedrørende sindslidende, som blev rejst under den nævnte forespørgselsdebat. Jeg vil dog tilføje, at det nok ikke er en helt så klar formulering, som vi kunne have ønsket. Der er forskel på at drøfte spørgsmålet om behovet for en særlig lovgivning – det tror jeg sådan et udvalg godt kan risikere at have overstået på en halv time – og så det, vi skriver i beslutningsforslag nr. B 71: »... at overveje og klarlægge mulighe-

derne for helt at ophæve særlovgivningen for sindssyge...«. Det er det, vi faktisk ønsker.

Jeg tror, det stadig er nødvendigt at bede om denne klarlæggelse af mulighederne. Justitsministeren oplyste ikke, hvordan han vil sammensætte dette udvalg, bortset fra formanden og enkelte andre antydninger. Det vil jeg ligesom nogle af ordførerne bede om at vi får oplyst i anden runde. Men medmindre der foretages ændringer fra nu af, vil det, så vidt jeg har hørt, blive et udvalg, der ikke kommer til at rumme repræsentanter for den del af dansk psykiatri, som har gjort sig til talsmand for, at man måske kunne undvære en særlovgivning. De andre har ikke bundet sig, de har ikke sagt, at det kan man sikkert, men de har sagt: der er mange gode argumenter, der taler for, at den mulighed bør overvejes seriøst. Så vidt jeg kan se, vil der ikke blive plads til én eneste repræsentant for den linje. Det synes jeg understreger behovet for, at folketinget siger, at man gerne vil ikke bare have overvejet den mulighed, men have klarlagt den. Det er indholdet i beslutningsforslag nr. B 71, som jeg altså ikke mener er blevet aldeles overflødiggjort af ministerens kommissorium.

Med de kvoter, der er givet til retslægerådet, og med den personudvælgelse, retslægerådet mig bekendt har foretaget, med de kvoter, der er givet til Den almindelige danske Lægeforening og dens tre søjler plus Dansk psykiatrisk Selskab, der, så vidt det er mig bekendt, i alt har fået én plads i udvalget, bliver der ikke plads til nogen af de psykiatere, der mener, at man seriøst bør overveje at undgå en særlovgivning.

Man kunne forestille sig, at Landsforeningen Sindslidendes Vel, der, så vidt jeg er orienteret, også får en plads, måske ville sætte en person ind af den observans, og det er da muligt, men så vidt jeg ved, har man givet pladsen til en jurist. Det er alle sammen udmærkede mennesker, som bør være med i arbejdet, ingen tvivl om det, og det er en fremragende jurist, der har beskæftiget sig meget seriøst med sindssygeloven, og det ville være helt urimeligt, om den pågældende ikke var med. Men det betyder, at der ikke er plads til nogen psykiater, der går ind for, at man seriøst overvejer muligheden for at undgå en særlovgivning, der bygger på sindssygebegrebet. Derfor mener jeg, at det er nødvendigt, at vi, hvis folketinget ønsker det,